

Arnhem, 27 februari 2022

Lieve Zon,

Je was er weer.

Voorzichtig
soms nog verborgen achter het grauw
maar je laat je langzaam
langzaam
weer een beetje zien.

Ik had je nodig, deze week.

Oude kinderangsten spelen op,
angsten uit de tijd waarin ik naar zee wilde verhuizen
omdat ik in Oost-Nederland woonde,
wat mij te dicht bij het Oostblok lag.

Heel de jaren tachtig was ik bang
dat Rusland over de muur zou kruipen
en elk moment met tanks in de tuin kon staan.

Die muur is al een tijd geleden afgebroken,
maar de Russische tanks bleken nooit verdwenen.

De wereld is groot en ik ben heel klein.

Als kind dacht ik dat het Willemsplein
in het centrum van onze stad
naar mijn familie was vernoemd.

En dat het standbeeld van een oude man
daar vlak om de hoek
een standbeeld van mijn opa was.

Vanzelfsprekend dacht ik mij
en de mijnen
een rol in een wereld,
en dacht ik de wereld klein genoeg
om in mijn kleine hoofd te passen.

Maar de wereld bleek
hoe groter ik werd
steeds groter te zijn.

Die paste al snel niet meer in mijn hoofd.

En tegelijkertijd bleek:
hoe groter ik werd
hoe kleiner ik was.

En mijn plek in de wereld van weinig betekenis,
in ieder geval niet voor die wereld zelf.

Toch voel ik me nog altijd aangesproken
als in de bus het Willemsplein wordt omgeroepen.

En nog altijd ben ik bang
voor Russische tanks in de tuin.

Ik wou dat beide observaties
even ver van de werkelijkheid stonden;
ontsproten aan de verbeelding
van een kind dat een te grote wereld
in zijn kleine hoofd probeert te ordenen.

Er is maar een klein stukje wereld
waarin mijn aanwezigheid wel van betekenis is,
en in dat stukje staat de lente op ontploffen:

Het bolgewas dat ik dit najaar
in de koude grond heb gestopt,
springt al groenbesteed de grond uit
en vult de voortuin met beloftes.

Geen bommen maar bloemen.

Ik wou dat het lenteoffensief
zich bij deze openbarstende bollen zou houden,
en dat mijn kinderangst niet meer is dan dat,
een kinderangst

ontsproten uit een te klein hoofd
in een te grote wereld.